

høre til Landets egne Frembringelser, som det skal være tilladt at forhandle ved Omførsel. Herpaa gaar Vædringsforslaget under Nr. 28 ud. For saa vidt det videre under Nr. 1 i Paragraffen foreslaas, at det i Vedtægten kan bestemmes, at ogsaa andre Næringsmidler maa affættes ved Omførsel i Købstæderne, billigere man ganske dette; men naar det tilføjes, at saadant ogsaa skal kunne betinges af Erlæggelsen af en vis Afgift til Kommunen, af alle eller kun af Personer, der ere bosatte uden for Kommunen, kan Flertallet ikke anse det for rigtigt, paa denne Maade at søge en Indtægt for Kommunen. Det sidste Stykke om Bemyndigelse for Indenrigsministeren til at give Bevilling til Kolportage, vel nærmest af Bøger, gudelige Bøger, Billeder og deslige, har man derimod været enig om at anse det rettest at udelade. — Med Hensyn til Vædringsforslagene Nr. 30—32 er det næppe nødvendigt at dvæle. Det er formentlig en Usjaglighed, at „Køveri“ ikke er nævnt blandt de Forbrydelser, der skulle medføre Fortabelse af Retten til Vareomførsel. Overflødig synes det at sige, at den Tilladelse til Forhandling ved Omførsel af Husflidsfrembringelser, som meddeles af Politimesteren, kun kan gives Personer, om hvilke der ikke er Politiet noget ufordelagtigt bekendt, da Politimesteren, hvis dette er Tilfældet, jo næppe vil give den, og det bør formentlig ikke være tilstrækkeligt til at fratage en Person den omhandlede Tilladelse, at han paadrager sig Politiets blotte Misstanke om at have gjort sig skyldig i uredeligt Forhold, Betleri m. v. Straf af „Fængsel“ foreslaas forandret til „Fængsel paa Vand og Brød“, da Straf af simpelt Fængsel jo kan idømmes for saa ubetydelige Forseelser, ja endog i private Sager saasom Injuriefager, at det vilde være urimeligt at lade den medføre Forbrydelse af Tilladelsen.

Til Udkastets § 17 stiller Udvalget Forslag om ikke ringe Forandring. Hvad navnlig det første Stykke angaar, har man troet at maatte tiltræde de Betragtninger, som af

Næringskommissionens Mindretal ere blevne gjorte gældende for, at Omrejse for at søge Bestillinger for indenlandsk Regning paa Varer uden Medbringelse af Prøver (se Næringskommissionens Betænkning Side 122 ff) ikke bør stilles i Klasse med Prøvehandel og Omførsel af Varer. Man erkender, at Retten til at „optage Bestillinger,“ som af Kommissionens Flertal udviklet, kan benyttes paa en lidet heldig Maade og navnlig til en Omgaaen af Forbudet mod Omførsel af Varer; men dette kan efter Udvalgets Formening dog ikke afgive tilstrækkelig Grund til at forbyde, hvad der i sig selv kan være en naturlig og berettiget Virksomhed fra en handlendes Side for at skaffe sig Runder ved personlige Henvendelser. I Paragraffens 2det Stykke foreslaas der — bortset fra Underændringsforslaget Nr. 36 — kun den Realitetsændring, at Affætning af rejsende for udenlandsk Regning skal kunne ske ikke blot til handelsberettigede men ogsaa til de i § 8 omhandlede Produktions-, Andels- og Forbrugsforeninger. Det skal dog tilføjes, at naar der ikke her foreslaas nogen Vædring i Bestemmelsen om, at Affætningen kun maa ske i Partier af den i § 34 angivne Værdi, er det under den Forudsætning, at det til sidstnævnte Paragraf under Nr. 58 stillede Vædringsforslag om en betydelig Nedsættelse af denne Værdi vedtages. I øvrigt er Forslaget om en Omskrivning af det andet Stykke i Udkastets § 17 begrundet paa, at der, saa vidt det kan ses, ikke er nogen Forskel imellem, hvad der skal gælde for Udlændinge og for Indlændinge naar de rejse om for at søge Affætning for udenlandsk Regning, idet Ordene „eller Præmier“ i sidste Linie af bemeldte Stykke formentlig ere uden Betydning. Ved Omskrivningen af dette Stykke har Udvalget imidlertid ikke fundet Anledning til at bibeholde den i Udkastet foreslaaede Forhøjelse af Afgiften fra 160 og 80 Kr. til henholdsvis 200 og 100 Kr.; det turde være tilstrækkeligt at lade det forblive ved de nugældende Afgifter, der ere langt større end de i de fleste fremmede